

LBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SERE, NICOLE

Serafim : poezie / Nicole Sere. - Dej : Neuma, 2025

ISBN 978-630-6592-86-9

821.135.1

Nicole SERE

SERAFIM

POEZIE

Editura
NEUMA
2025

Cuprins

Serafim	5
Alegorie	7
Al 13 ceas	9
Animus ce ai zidit tu în spiritul meu	10
Anotimpul călugăriței	11
Anotimpuri	12
Arhetipuri	14
Arhiva cu albastru	15
Bărbatul cu ochii lui Marc Changall	17
Cadou din cer	18
Caruselul cailor de ceai	19
Carte de identitate ontologică	20
Cartograf	21
Câmpurile arse ale feminității	23
Certificat de integritate comportamentală	25
Conviețuire și cafea	26
Cortegiul condorilor albaștri	28
Creanță de dragoste	30
Culpabilitate	32

De profesie, femeie	33	Overthing albastru	71
Desculță prin Corsica	35	Pasărea cântă a moarte	73
Despre barbatul ideal	36	Pasărea cu ciocul de plumb	75
Dezamăgiri trăite la Ninive	37	Pituluș	76
De vorbă cu AI	39	Plângere penală	77
Disciplină de examen	41	Ploi pantagruelice	78
Domnișoara domnului Ioan	42	Plouă cu primăveri	80
Eleni, copila mării	43	Profeția din grădina deliciilor	81
Factura libertății	45	Retorică marină	83
Filmul despre femeia câmpurilor de mătase	47	Ritual cartezian	84
Flux sangvin	48	Ronde-bosse-ul poetei	85
Haide, Nicole, întreabă-mă!	49	Sanscrită	87
Hoța de fericire	50	Scară spre cer	89
Inelul Fabergé de safir	52	Schengenul iubirii	90
Iubirile Ninei	54	Sfaturi pentru Nina	92
Îngerul haimanalei	56	Silfidă cântătoare	94
Laponia pierdută	58	Spinalonga	95
Lecția despre nefericire	60	Spune-mi, iubite, de unde să încep?!	97
Mâinile taumaturgului	62	Țânțarul de aramă	98
Mi-e toamnă, doctore!	64	Unde se duc îngerii?	99
Mireasă de maci	66	Zbor de fluturi și ceai	101
Monalisa și păsările	68		
Muhibbi și fata cu părul albastru	70	Despre autoare	103

Am scris aceste poeme călătorind pe ape, în cer, pe pământ, prin ghetouri și în labirintul spiritului. Am căutat peste tot chintesența existențialismului ca dovada a lui a fi: în aștri, în macii câmpurilor, într-un colț de suflet. Și am plâns, scriind. Din când în când m-am întâlnit, în cer, cu mama, cu tata. Am căutat peste tot esența albastrului ca un început, ca un sfârșit de simfonie. Partener al călătoriei mi-a fost Serafim. Restul, a fost despre supraviețuire și morminte...

Nicole SERE

Serafim

îmbrăcat într-un costum sepia cu papion,
Serafim lua cina la restaurantul L' Ambroisie.
la masa vecină observă o rochie de foc.
minute în șir de liniște,
apoi, privirile lor se întâlniră
între albastru de yin și negru de yang.

Serafim este arhitect.
proiectează casa perfectă
și are două bufnițe pe post de asistent;
plănuiește casa asta pentru femeia din fantasmale lui
și se împotmolește întotdeauna în detalii -
nu știe cum să construiască
scara sprijinită de crugul ei,
cât de înaltă să fie poarta,
ce culoare să aibă dormitorul,
sau câte ferestre vor fi spre nord
și câte spre sudul himeric.

dacă o va întâlni vreodată,
știe exact cum arată femeia predestinată -
este foarte frumoasă,
dimineața răscumpără din ape răsărituri,
ziua călărește roibii din câmpiile fantastice,
noaptea îi cântă lunii într-o limbă de lup alb.

ea deschide fereastra.
stă pe gânduri deja deslușite.
strada e pustie.
viața asta e mereu o consecință a dragostei.
Serafim construisse o casă din maci -
rămasă la roșu...

Alegorie

e târziu de noiembrie.
ninge năvălaș ca în iarna dintre ierni.

îi scriu lui Dumnezeu o scrisoare
și încep cu o hiperbolă anacronică:
ești întâiul suflet din Univers, Doamne -
Tu, Desăvârșitul, Tu, Intangibilul...
și după o săptămână de încercări
l-ai creat pe Adam nedesăvârșitul,
pe care l-ai lăsat orfan de-o coastă,
dăruindu-i un blueanotimp numit Eva
ca pe o primă alegorie nedeslușită!

apoi, Doamne, le-ai dat pe mână raiul,
șarpele și tentația...
sau gâlceava unui început de sfârșit
ori sfârșitul dintr-un început
ca un cântec din *Uitarea Uitărilor*;

ce a urmat știm -
rescrierea *Cântării Cântărilor*
după bunul plac al fiecărei generații:
câmpuri nesfârșite de cruci albe -
o Sodoma de suflete pribege
și, din loc în loc, câte o statuie
a vreunui vremelnic în politica milenară;

ce va urma e prezis de viziunea futuristă
a celor ce silabisesc încă
Apocalipsa lui Ioan Teologul
pe care o așteaptă de milenii...

Doamne, eu nu am uitat
mirajul care de mii și mii de ani
a salvat sufletul
din flăcările propriului iad!

îți scriu, Doamne, iartă-mi netrebnicia!

Al 13 ceas

este un anotimp coplesitor,
marea cântă îmbrățișând luna sângerie.
locuiesc într-o reverie,
deschid fereastra dinspre miazăzi
și privesc lumea;

dintr-un megafon se aude o voce răgușită -
„ia-ți femeie un vis cu montgolfiere fericite
și fă din el realitate!”

ascult, trăiesc, zâmbesc.
merg mai departe.
licitez al 13 ceas al crepusculului,
îmi place mult lumina lui zodiacală;
Marea Preoteasă mă întreabă nedumerită:
„la ce-ți folosește?!
nu l-a mai vrut nimeni
de la ultima ploaie electrică”.

habar n-am...
cred că e ora
la care-mi voi vedea umbra neatinsă!

mă cuprinde o tristețe în valuri
și pierd licitația,
al 13 ceas este amanetat...
totuși, reușesc să-mi cumpăr un ruj roșu -
mâine e astenic
și are culoare indecisă...

Animus ce ai zidit tu în spiritul meu?!

animus și capriciosul timp
stau închiși în orologiul apelor
și se pregătesc în tăcere
să parcurgă ultima călătorie cu barca
pe necunoscutul râu al lui Aheron;

pe sub ape,
vânzătorii cărților de tarot aprind torțe,
sapă galerii în trăirile muribunde
și cu înverzitele cuțite ascut lumina de ceară
pentru a lumina orașul
în nopțile insomniace care vor veni;

femeia privește în tăcere spectacolul
și înțelege că deasupra tuturor ființelor,
fantasmelor și lucrurilor există un spațiu.

femeia visează în patul homeric
capitonat cu mătase roșie
și adoarme întrebându-se -
oare animus ca întrupare a sensului
ar putea înșela timpul?

of! o dată la o mie de ani
e noaptea în care mor greierii...

Anotimpul călugăriței

nouă femei se înfruntă în inima mea
și doar una singură spală luna de păcate
despărțind Calea Lactee în două emisfere -
luna cu pătrarele ei
și amurgul cu plumbul său!

călugărița ascunde rugăciuni și păpădii
în buzunarul rochiei de in alb;
esența trecutului și-a pierdut parfumul.
bate cu degetul în mormântul mamei
și zborurile care au fost se trezesc
la chemarea celor ce încă mai sunt.

zilnic culege aripi de îngeri
care se înalță spre petecul ei de cer.

zâmbește!
o dâră de lumină albastră
leagă ceasurile trecute
de orologiile viitoare
într-un anotimp perpetuu...